

Tollbamondás

A Székelyföld Erdély legjelentősebb magyarok lakta vidéke, a területen mintegy hétszáz ezer székely él. Bár a székelyek nyelve, kultúrája mindig is megegyezett a magyarokéval, eredetükről és a Kárpát-medencében való megtelepedésükről több elmélet is született. Egyes tudósok a hunokban, az avarokban, a kabarokban vagy a bolgároknak vélik felfedezni a székelyek őseit. Mások azt vallják, hogy még a honfoglaló magyarokat megelőzően, a VII. században telepedtek itt le, de olyanok is vannak, akik szerint Árpáddal együtt érkeztek a területre. A kutatók közötti vita ellenére az mindenestre biztos, hogy az Ázsiából hozott kultúra sokkal erősebben fennmaradt a székelyek életében, mint a többi magyar népcsoportban. Népművészetükben a mai napig megtalálhatjuk az ősi vallások egyes motívumait, de egyedülállóak a számos helyen fellelhető rovásírásos emlékek is. A középkorban a Székelyföld területe úgynevezett székekből állt, melyek a következők voltak: Marosszék, Udvarhelyszék, Csíkszék és Háromszék. Ez utóbbi a XVII. században Sepsiszékből, Kézdiszékből és Orbaiszékből alakult ki. Itt kell megemlíteni a Tordától délre fekvő Aranyosszékot is, mely szintén egy székely széknek minősült, de területileg nem érintkezett közvetlenül a Székelyfölddel, és napjainkban már alig élnek ott székelyek. A székekben élő székelyek legfontosabb feladata mindig is a magyar állam keleti határainak védelme volt. Társadalmilag a magyar nemességhez tartoztak, ezért számos kiváltságot, többek között adómentességet is élveztek. A területéről a történelem folyamán több alkalommal is tömegesen vándoroltak el a székelyek, ezeket az máshol letelepedett székely népcsoportokat nevezik csángóknak. A főbb csángó népcsoportok a Tatros folyó völgyében élő gyimesi csángók, a Brassó környékén élő barcasági (hétfalusi) csángók és a Kárpátokon túl élő moldvai csángók.